

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Československé církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Úvodník

Příběhy proměňují

Milé sestry, milí bratři,

nedávno vyšla pozoruhodná kniha významného českého teologa a religionisty prof. Pavla Hoška, ThD. s názvem *Chasidské příběhy: Mezi židovskou mystikou a krásnou literaturou*. Nebudu Vás v tomto úvodníku zatěžovat odbornými podrobnostmi, ale ráda bych Vám zprostředkovala do adventního i vánočního času důležité poselství. A to zní: „Příběhy proměňují!“

Jak silná je moc příběhu a vyprávění, krásně ukazuje jeden z chasidských příběhů:

„Když rabi Izrael Baal Šem Tov viděl, že se na židovský národ valí nějaké neštěstí, chodil se zpravidla usebrat na jisté místo v lese, tam zapálil oheň, odřikal určitou modlitbu a potom učinil zázrak, jímž neštěstí odvrátil. Později, když se jeho žák, Magid z Meziriče, snažil pohnout nebesa ze stejných příčin, odešel na stejné místo do lesa a řekl: Poslyš, Pane světa. Nevím, jak rozdělat oheň, modlitbu však ještě odřikat umím. A stal se zázrak. Později chodíval do stejného lesa rabi Moše Lejb ze Sasova a prosil za svůj lid těmito slovy: Nevím, jak rozdělat oheň, ale vím, kde je to místo, a to by mělo stačit. Stačilo to, i tentokrát se stal zázrak. Nakonec přišla řada na Ružinského. S hlavou v dlaních seděl doma v křesle a hovořil k Bohu: Nedokážu rozdělat oheň, neznám tu modlitbu, ani to místo v lese nemohu najít. Vše, čeho jsem schopen, je vyprávět tento příběh. Mělo by to stačit. A stačilo to.“ (Elie Wiesel, Svět chasidů.)

Svědectví o proměňující moci vyprávění mě silně oslovilo. Vždyť i my máme v naší tradici podobnou zkušenost. Vypravujeme si po generace biblické příběhy. A ty nás tajuplně proměňují. Možná, že často přesně nevíme, jaká jsou ta správná slova, nevíme, jak přesně pohnout nebesy, aby se od nás odvrátilo nějaké neštěstí, ale

dokud budeme schopni vyprávět příběh o Božím Synu Ježíši, bude to stačit. Dokud budeme vyprávět příběh o světle, které přišlo do tmy; příběh o Božím Synu, který se narodil v Betlémě; příběh o naději pro tento svět, zůstane poselství příběhu živé.

Na adventu i Vánocích je krásné, že se vracíme stále ke stejným příběhům – o očekávání (očekávání druhého příchodu Ježíše Krista), o nečekaném naplnění nejhlubších tužeb (Zachariáš a Alžběta), o překvapivém Božím zásahu (Marie) a o podivuhodném příchodu Božího Syna mezi nás.

Přeji nám všem, abychom neochabovali ve vyprávění. Aby se i pro nás staly zázraky, o kterých tyto příběhy vyprávějí, skutečné. Věřme, že to stačí.

S přáním požehnaných svátků Anna Pokorná

Vážení čtenáři,

sestra farářka Anička Pokorná nám v letošním vánočním úvodníku na příkladu jedné chasidské pověsti připomíná, jakou proměňující sílu mají příběhy a jejich vyprávění, a také, že vstupujeme do období, v němž si nás každoročně podmaňují příběhy biblické...

Bratr Aleš Kratochvíl přispěl hutným přehledem rozběhlých i připravovaných aktivit souvisejících se zlepšováním stavu sborového komplexu. Až při domýšlení obsahu této celkem stručné, leč zasvěcené zprávy jsem si začal připomínat, kolik námahy, osobního nasazení i odříkání stojí tyto aktivity jak bratra Aleše, tak i všechny, kteří se na nich dobrovolně podílejí.

Sestra Pavlína Krupová připravila sympatický mezigenerační rozhovor s manželý Šanderovými, kteří se celkem nedávno stali členy našeho sboru. Více než polovinu rozhovoru zabírají otázky víry a náboženství, což jistě souvisí s faktem, že oba manželé vyrůstali po této stránce v poměrně odlišném prostředí: V Terezíně širší rodině se vyskytovala, jak sama říká „spousta farářů a farářek“, takže ledacos se většinou rozumělo jaksi samo sebou. Naproti tomu Jakub, jak sám říká, v tradiční náboženské rodině nevyrostal; jenže jeho maminka byla věřící a děti vedla k víře, takže bez povědomí o Bohu a víře nevyrostal. Později pak prošel obdobím krize a pochybností o sobě, o své víře i Bohu. Pak se potkal s Terezou, a ta svou krizi prožívala také, jen jinak: pochybovala, zda ke své víře nepřišla jaksi lacino, když do ní díky své rodině vlastně vrostla. Tehdy se začali sbližovat, a zřejmě je sbližovaly i jejich pochybnosti. To není protimluv: bez pochybností není skutečné víry.

Malou, leč velmi milou vzpomínku vytěžila z dávná minulého století sestra

Rut Nývltová. Jde o událost z roku 1979, jejíž datum 14. 4. mi zprvu nic neřeklo. Zpozorněl jsem však, když jsem v textu – ve výčtu účastníků – četl své jméno. Náhodou jsem však našel svůj diář z onoho roku, který mi potvrdil, že jsem se toho podniku tenkrát účastnil, a navíc, že ten den byla Bílá sobota. Ale já si z toho dne nepamatoval pranic – ani ten veselý postřeh řidiče nákladáku.

Daleko k veselí má následující příspěvek Žofie Vobrové; jde vlastně o dva nekrology zesnulých členek našeho sboru. O prvé z nich, docentce Evě Melmukové Šašecí, psala už v letošním březnovém čísle Alfy a Omegy sestra Masarová, a to u příležitosti jejích únorových devadesátin. Druhou byla sestra Růžena Bartičková, který zesnula minulý měsíc.

Přemýšlivý bratr Honza Jelínek přispěl úvahou o prvním verši 11. kapitoly knihy Kazatel („Pouštěj svůj chléb po vodě...“), který ho inspiroval k nápadu, jak potírat inflaci. Před časem se o tento nápad podělil s uživateli Facebooku, a když se nedočkal žádné odezvy, obrací se na čtenáře našeho sborového zpravodaje. Je pravda, že výklad tohoto verše „skýtá problémy“, jak připouští i překlad SZ s výkladem (Kalich Praha 1979, sv. 10, s. 240). Bratr Jelínek verš interpretuje asi nejpřirozeněji („Netrap se svojí chudobou a uvědom si, že vlastně máš na to, abys aspoň ten chléb poslal těm, kdo jsou ještě chudší než ty...“). Tuto interpretaci však výše zmíněný překlad SZ ve výkladu na s. 240 odmítá („nejde o to, že chléb sytí, a že tu tedy je dán příkaz pečovat o sycení druhých“), přestože hned následující druhý verš 11. kapitoly lze interpretovat právě v onom solidárním smyslu („Rozdej svůj díl mezi sedm, ba i osm, nevíš, co zlého se na zemi stane.“). I proto dávám za pravdu bratru Jelínkovi: Každý akt milosrdenství, každý projev solidarity a pomoci bližním v nouzi pomáhá potlačovat následky inflace.

Jan Horálek

Okénko dlouhodobé koncepce inovativní údržby

Ve výběrovém řízení na rekonstrukci suterénních prostor (sborová místnost, sociální zařízení a chodba), která by měla začít v lednu 2023 a trvat cca 4 měsíce, byl vybrán dodavatel;

- byla dokončena první fáze nového opláštění našich varhan, další část by měla přijít na řadu příští rok;
- získali jsme grant na zateplení chrámové klenby;

- z církevního grantu DARP jsme dostali finanční prostředky na vybudování úložných prostor na chodbě v I. patře a knihovny na kruchtě;
- koncem září proběhla rekonstrukce přední chrámové terasy, kde teď sídlí naše farní včelstvo;
- pokračujeme v budování komunitní zahrady na horní chrámové terase nad klubovnou;
- pracujeme na studii efektivního zajištění energetických zdrojů pro potřeby naší budovy.

Aleš Kratochvíl

Rozhovor s Terezou a Jakubem Šanderovými

Nejsme v krabičce

Už nějaký čas můžeme u nás ve sboru vídat mladou sympatickou dvojici a po zjištění, že jsme skoro sousedi, jsem si řekla, že by byla škoda, abychom se nesešli a navzájem se o sobě něco zajímavého nedozvěděli.

P. K.: Nyní jste členy našeho sboru. Odkud jste k nám vlastně přišli? Máte evangelické, či jiné kořeny?

Tereza: *Já jsem vyrůstala v naší církvi (ČCE) a spousta mých příbuzných jsou faráři či farářky, takže jsem do tohoto prostředí vrostla a jsem za to vděčná. Přesto bylo v mém životě období, kdy jsem se hledala a uvažovala o tom, čemu věřím, jak věřím a do jaké církve patřím. Bylo to vlastně v době, kdy jsem chodila s Kubou.*

P. K.: Někdy je možná těžší, když člověk v církevním prostředí vyrůstá a vše plyne jaksi samospádem a nemusí přijít určitý výrazný moment vnitřního přihlášení se k víře.

Tereza: Ano, měla jsem období pochybností, kdy jsem si říkala, jestli ta moje víra je dostatečně vybojovaná, když jsem do toho vrostla. Bylo to třeba ve chvílích, kdy jsem mluvila se svými vrstevníky, kteří nebyli věřící nebo věřili jiným věcem, nebo zažili „obrácení“ a uvěřili v dospělosti.

P. K.: Vy jste generace, která už nemá ostych mluvit o své víře. Když jsem byla já v 80. letech na základce, nebylo úplně běžné mluvit se spolužáky o Bohu. Ani škola toto nepodporovala, naopak si paní učitelka vedla seznam, kdo chodí do kostela. Jednou jsem se přihlásila a cítila jsem se jako hrdinka.

Bavili jste se vy třeba na gymplu o víře, byl na to vůbec prostor?

Tereza: Na základce si to moc nepamatuju, ale vím, že o tom všichni věděli, že chodím do kostela a je to pro mě důležité. Na gymplu ano, tam probíhaly častěji rozhovory, v co věříš, co je pro tebe důležité: ono to souvisí s životními hodnotami, postoji. A bylo vtipné, že moje nejlepší kamarádka ze třídy byla Libanonka, muslimka, a tak jsme tvořily exotický ekumenický přátelský pár. A cítila jsem, že ostatní obdivovali, že spolu můžeme vycházet a přátelit se a že víra může nabízet hodnoty, které jsou nad konkrétními projevy jednotlivých vyznání.

Jakub: Já jsem nevyrostal v tradiční křesťanské rodině. Mamka byla věřící a vychovávala nás k víře v katolické církvi. Pak jsem to měl různě, období krizí, pochybností o sobě, své víře, Bohu. Později jsem sám aktivně objevoval svou cestu víry a tím, že jsem potkal Terku, poznal jsem evangelické prostředí a říkal jsem si, že je mi tam dobře, že mi to víc sedí. Ale vlastně raději říkám, že jsem křesťan, ne že jsem evangelík nebo katolík. Je pro mě důležitější cíl než cesta a respektuji, že každý si zvolí cestu, která mu sedí.

Tereza: Já si uvědomuji, že to bylo fajn, když jsme vzájemně objevovali neznámá prostředí: já jsem chodila s Kubou a jeho rodiči na katolické bohoslužby a on na naše. I když musím říct, že ze začátku mě některé věci v katolickém kostele iritovaly, přišly mi povrchní, neupřímné. Po škole jsem ale začala pracovat v Křesťanské pedagogicko-psychologické poradně, zřizované pražským arcibiskupstvím, hodně spolupracovníků bylo katolíček a já jsem si uvědomila, že řada věcí, které nám mohou připadat povrchní, jsou vyjádřením hluboké víry.

P. K.: Taky možná někdy jiné projevy víry odsuzujeme, protože jim nerozumíme a nemáme nikoho, kdo by nám to vysvětlil.

Tereza: Ano, pak jsem vůči tomu zatvrzelí a někdy vnímáme zatvrzelost i z druhé strany. To je ale všude. I třeba v rámci našich sborů. Někde se člověk cítí zakonzervovaně, jako „v krabičce“, jako by nesplňoval nějaká nepsaná pravidla.

P. K.: Já na to navážu: jak se cítíte ve smíchovském sboru? Nejsme „v krabičce“?

Jakub: Když to srovnám s katolickým prostředím: sbory jsou u vás menší, je to v nich osobnější, lidé se víc znají a to se mi líbilo, když jsem poprvé přišel do tohoto prostředí, zdálo se mi otevřené. Na Smíchově se cítíme dobře, důležité je, že jsme se zde zapsali a jsme členy. Když někam člověk

přijede na návštěvu, nemá pocit, že tam patří, ani nemá potřebu to tam objevovat. Jde na bohoslužbu, poslechne kázání a rychle domů a nežije tam vztahy s ostatními.

P. K.: Toto vnímám stejně. Když jsme se přistěhovali z Ostravy, také jsme chtěli někam patřit a nebýt sborovými turisty, což je obvyklé, obzvlášť v Praze.

Tereza: Přesně tak, když už jsme sami zahrnili, je pro nás společenství důležité, pojí se nám to s naší vírou. Připomíná mi to kázání Jonatana Hudce o Marii a Martě, když mluvil o roli Marty – ta se ve sboru dá hezky naplňovat a dává nám to smysl. A je zajímavé, že když jsme se do sboru přihlásili, změna začala u nás: začali jsme být aktivnější a cítíme se zde dobře, jsme tu rádi.

P. K.: Napadá vás něco, co vám na Smíchově chybí, na co jste byli z jiných sborů zvyklí?

Tereza: Mně zaujaly spíš věci, které se zde dějí: pravidelně se vítá u vchodu před bohoslužbami, to je krásný zvyk. Co mi chybí? Možná větší generační pestrost – ale v poslední době začínají chodit i mladé rodiny, děti, tak se to mění. Já jsem chodila do Modřan a tam bylo vždy hodně malých dětí, na Vánoce při hře ještě víc, ale úspěch byl, když vydržely do konfirmace. Možná je to dáno Prahou – vyberou si jiný sbor, mají jiná lákadla.

P. K.: Vy jste zažili kostel před rekonstrukcí – jak vnímáte nový prostor kostela?

Tereza: Líbí se mi po estetické i funkční stránce. Prostor dává možnosti širokého využití.

Jakub: Kostel se dá využít nejen pro bohoslužby, je možné zvat lidi i na další programy. Také do kavárny Navěky. Já tam chodím docela pravidelně na porady Komunitního prostoru, vždy si něco dobrého dám, jsem rád, že to tam je. Je to příjemný prostor a zároveň předsálí kostela.

Tereza: Myslím, že kavárna je pro většinu lidí spojena s něčím příjemným, útulným, něčím, co je známé, a i nevěřící se může zastavit a říct si, že v tomto prostoru se v neděli konají bohoslužby a nemusí mít takový ostych přijít. Půjde do známého prostředí. Kostel tak není odtržen od prostoru kolem.

P. K.: Kavárnou i akcemi Komunitního prostoru se sbor opravdu více otevírá veřejnosti.

Tereza: My jsme se např. byli podívat na akci Zelí, kterou pořádal Komunitní prostor se Sananimem a Zatlankou. Venku byl oheň, kolem kterého jsme společně seděli, vařily se zelňačky, krouhalo se a nakládalo zelí, kdo chtěl, si jej odnesl v zavařovačce domů.

P. K.: Obecně vnímám vznik Komunitního prostoru jako dobrou cestu, jak se přiblížit lidem, naplňovat křesťanské poslání pomoci, možná i jistou formu misie. Na akci Zelí se také propojili lidé z různých prostředí, což je skvělé. A jsem vděčná týmu lidí, který podobné akce zorganizuje. Jakube, mohl bys říci, jakou máš v Komunitním prostoru roli ty sám?

Jakub: Já jsem na pozici fundraisera, mám na starosti hledání a zajišťování finančních zdrojů, v tuto chvíli to jsou malé granty, také se budu starat o pravidelné dárce. Byl bych rád, kdyby vznikl kruh lidí, kteří budou Komunitní centrum podporovat. Zatím totiž zajišťujeme provoz z grantu, který jednoho dne skončí, a my budeme chtít dál Komunitní prostor provozovat. Zároveň bych rád čtenáře pozval na řadu koncertů klasické hudby, které plánujeme od ledna. Více informací bude možné brzy najít na www.kpsmichov.cz či na nástěnce v předsálí chrámu.

P. K.: Na závěr otázka, která vybočuje z tematické oblasti, které jsme se věnovali, ale přece mi to nedá ji nepoložit: Jak se žije s potterovskou vizáží? A těžil jsi z toho někdy.

Jakub: Můj život se změnil s nákupem těchto brýlí. Zjistil jsem to tak, že jsem šel v centru a kolem mě se pořád někdo hihňal. Většinou Asiatky – otáčely se a usmívaly. Dlouho mi trvalo, než jsem zjistil, že jsem to já, komu

se smějí. Je to dobrý „icebreaker“: každý má pocit, že mě zná, že se mnou může mluvit. Nejkritičtější bylo, když jsme jeli s orchestrem hrát na festival fantasy hudby, a to si pár diváků všimlo mé vizáže, zapadal jsem mezi všechny ty hůlky, klobouky, sovy a košťata. A jestli mi to někdy pomohlo? Možná ano, ale nevím o tom: možná jsem někdy něco získal, protože jsem Harry, a nevím o tom.

P. K.: Blíží se doba adventu: Na co se teď těšíte?

Jakub: Já se těším na syna.

Tereza: Těšíme se na období, které nás čeká, i když se s tím pojí i jisté obavy, ale radost převažuje. Těšila jsem se na mateřskou, užívám si každý den. A těším se na středu – na Kubův koncert, hrají Beethovena Osudovou.

P. K.: Děkuji za rozhovor, my se budeme těšit na to, až po novém roce dorazíte všichni tři. Opatrujte se.

Ptala se: Pavlína Krupová

Z vystoupení smíchovských dětí o bohoslužbách v první adventní neděli u Martina ve zdi

Tradiční tvorba a zdobení adventních věnců na Smíchově

Vzpomínka na malou smíchovskou epizodu

Asi jsem se trochu unáhnila, když jsem v polovině října sama navrhla napsání článku do příštího čísla *Alfy a Omegy*. Nicméně, sliby se mají plnit.

Podnětem byl zase můj deník, tentokrát z roku 1979, kde při hledání něčeho úplně jiného na mne vykoukl následující zápis ze 14. dubna:

„V našem sboru začínáme s úpravou tzv. třídy. Dnes měli přivést cihly, a tak byla vyhlášena brigáda na vyložení z auta a odnošení do chodby. Byli tam Ing. Rybář s Honzíkem, ses. Poláková s Jiřím, ses. Wagnerová, br. Kratochvíl, Jan Horálek, Tomáš Kratochvíl a já. Bylo to pěkné a práce šla, jako by hrál.

Řidič, který cihly přivezl, prohlásil: „*To je zajímavé, že kolem těch kostelů je vždycky tolik lidí na práci.*“ Tak to bylo velmi lichotivé svědectví. (Řidiče sjednal náš budoucí farář br. Voříšek, který měl různé kontakty, získané při opravě kostela v Uhříněvsi).

Ten zápis je zároveň malou vzpomínkou na ty, kdo z těch pomocníků už mezi námi nejsou.

A ještě jedna věc mne napadla k tématu svědectví: není vždy třeba velkých slov, abychom vydali svědectví o tom, v koho jsme uvěřili. Někdy stačí opravdu jen málo.

Rut Nývltová

Dvojí ohlédnutí

Doc. PhDr. Eva Melmuková Šašecí

28. 2. 1932 – 5. 11. 2022

Do letošního březnového čísla zpravodaje Alfa a Omega přispěla ses. Libuše Masarová připomínkou 90. narozenin sestry Evy Melmukové, s kterou prožila mladá léta ve smíchovském sboru, hlavně ve sdružení mládeže.

Eva Melmuková se po absolvování studia bohosloví vrátila na Smíchov, kde působila jako vikářka. Bylo to však uprostřed padesátých let a její odvážná kázání neunikla pozornosti úřadů, takže jí byl nadlouho odebrán státní souhlas ke kazatelské činnosti. Celou tu dobu bez státního souhlasu (29 let) se při jiných zaměstnáních dále vzdělávala, zejména v historických disciplínách; rozšiřovanou kvalifikaci zaměřila především na českou reformaci a její kontinuitu v českých zemích.

Státní souhlas získala zpět až v roce 1986; tehdy se stala na půl úvazku farářkou ve Velké Lhotě, kde právě působil i její manžel Jiří, také evangelický farář. Ještě před listopadem 1989 ji nalezneme i na evangelické teologické fakultě ETF UK, kde se habilitovala jako docentka a přednášela církevní dějiny. Po roce 1990 působila též v komisi synodní rady pro edici tolerančních seznamů při SR ČCE i jako moderátorku Historické společnosti pro aktualizaci odkazu české reformace z. s. VERITAS.

Já sama jsem se s Evou Melmukovou setkávala spíše náhodně, většinou při nějaké přednášce, a vzpomínaly jsme i na Smíchov a známé. Rozhodující bylo ale setkání jednoho dne ve studovně Národního archivu v Praze (mohlo to být v roce 2006), kde jsem já dohledávala nějaké drobnosti pro rodinnou kroniku, zatímco Eva vybírala dokumenty pro další edice tolerančních přihlášek. Tak jsem samozřejmě přešla od rodokmenů k tolerančním přihláškám a vstoupila i do historické společnosti Veritas. Mohla jsem se tam pak naučit především od Evy mnoho dalších věcí z české historie i o české a evropské reformaci a naučila se nalézat souvislosti, objevovat tradice rodinné i reformační.

Své 90. narozeniny Eva oslavila s Veritas a přáteli na letošním jarním Semináři pro učitele a zájemce o dějepis, český jazyk a společenské vědy v Pardubicích.

Eva Melmuková, rozená Šašecí, zemřela v sobotu 5. listopadu v Telči, kde je nyní farářem její syn Petr. Rozloučení s ní se konalo 12. listopadu v dolním kostele ve Velké Lhotě u Dačic, v jejím milovaném Evangelickém tolerančním areálu.

Rozloučení se sestrou Růženou Bartičkovou

Sestra Růžena Bartičková byla součástí našeho sborového společenství, i když oficiálně patřila do sboru ČCE v Praze-Spořilově, kde byl farářem její manžel JUDr. Mgr. Jaroslav Bartička. Bartičkovi ale byli původně členy smíchovského sboru a bydleli hned vedle kostela v ulici Na Skalce. Růženku jsme tedy vidali i na Smíchově. Po smrti manžela se Růženka a syn Richard stali členy našeho sboru, Růženka byla pak členkou staršovstva a krátce i sborovou sestrou. Pravidelně chodila i na biblické hodiny a účastnila se sborových výletů velkých, autobusových i těch do blízkého okolí Prahy. Biblické hodiny jsme několikrát uspořádali i u ní v zařízení Klamovka i v Alzheimerově centru v Modřanech. Rádi jsme s doprovodem jejího krásného hlasu zazpívali i známé a oblíbené naše písně z Evangelického zpěvníku.

Sestra Růžena Bartičková zemřela 2. listopadu 2022 ve věku nedožitých 89 let a rozloučili jsme se s ní v motolském krematoriu 14. listopadu. Děkujeme Pánu i za její život.

Žofie Vobrová

Laikova úvaha

Nejsem teolog ani ekonom, ale rád do všeho mluvím. Napadlo mě, jak by bylo možno bojovat s inflací. Prosím, ukažte mi, v čem se pletu. Tady je můj nápad, o jehož kritiku Vás prosím: Už od dětství mi vrtá hlavou první verš jedenácté kapitoly knihy Kazatel:

Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš.

Nechápu to. Stejně jako nechápu, co dělat proti inflaci. Zvýšením daní zvýším inflaci, zvýšením platů rovněž. První verš jedenácté kapitoly Kazatele jako by mi říkal: „Netrap se svojí chudobou a uvědom si, že vlastně máš na to, abys aspoň ten chléb poslal těm, kdo jsou ještě chudší než ty. Možná takto zjistíš, že jsi vlastně bohatý.“

Poslal jsem to na sociální síť Facebook a nepřišla mi žádná kritická reakce, tak se tedy odvažuji publikovat to v našem sborovém časopise a očekávám kritiku od vás, čtenářů.

Jan Jelínek

Trocha vánočního humoru

Tři králové nesou dary Ježíškovi. Jeden z nich, protože je vyšší postavy, se uhodí v jeskyni do hlavy a přitom nazlobeně vykřikne: „Ježíši Kriste!“

Uslyší to Panna Maria, s úsměvem se obrátí na svatého Josefa a řekne: „Ty, Josefe, to by bylo hezké jméno pro našeho malého. A ty pořád jenom - Jonathan, Jonathan...“

Kalendárium

Datum	Den	Čas	Akce
13. 12.	Út	16:00	biblická hodina
13. 12.	Út	18:00	společná večere
18. 12.	Ne	9:30	bohoslužby – Petr Brodský
20. 12.	Út	7:30	modlitební setkání
20. 12.	Út	16:00	biblická hodina – Anna Pokorná
25. 12.	Ne	9:30	bohoslužby s hudebním vystoupením SPZ (J. Pavlica Missa Brevis) – Anna Pokorná
1. 1.	Ne	9:30	bohoslužby – Petr Brodský
8. 1.	Ne	9:30	bohoslužby + tříkrálový program – Anna Pokorná

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Telefon: 251 564 204 Web: smichov.evangelnet.cz E-mail: smichov@evangelnet.cz Bankovní spojení: 2300335514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Anna Pokorná, Pavlína Krupová, Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Žofie Vobrová.